

Babička a elektroměr

Engenor

Publikováno s laskavým svolením autora.

Zdroj <http://svetluvstric.xhost.cz>

Tak došlo i na mě, řekl jsem si, když do mé poštovní schránky dorazila minulý týden pozvánka na finanční úřad - organizaci nechvalně známou jako bernák. Obávané místo, kde i cedulky s nápisy jsou umístěny v úrovni pasu, neboť návštěvníci vcházejí do budovy v uctivém hlubokosklonu. No není to rozkošný nápad pojmenovat po psím plemeni takové místo? Co říkáte?

Četl jsem kdysi o berních úřadech článek. Úřady v něm byly řazeny dle průměrného času mezi dvěma namátkovými kontrolami účetnictví. Ten můj byl rekordman, absolutní vítěz a já byl na něj tehdy patřičně pyšný, protože u nás se prý nějaká kontrola dá očekávat jednou za 77 let!

Ten čas ale letí co?

Povzdechl jsem si a vstoupil do budovy, která vypadala spíš jako sídlo černokněžníka, než jako nástroj práva, abych ke svému překvapení zjistil, že místo namátkové kontroly mám naopak podat vysvětlení k záležitosti docela konkrétní. Dali mi tam nahlédnout do nějakých lejster, ve kterých se o mě psalo jako o *daňovém subjektu*. Nepřipadalo mi to moc hezké, protože co já jsem komu udělal, aby o mě psal takovým způsobem?

Dnes se o vás vyjádří jako o daňovém subjektu a zítra po vás budou chtít nějaký peníze!

Jako zákonů dbalý občan jsem přesto plně spolupracoval, všechny otázky zodpověděl a připojil autogram ke každému protokolu, který mi předložili. Jen jednoho uličnictví jsem se nemohl zdržet a vytrvale jsem se podepisoval jako *daňový subjekt*. Zajímavé je, že to nikomu nepřišlo divné. Snad za to mohl křik hladových netopýrů nebo zvuk srkání horké krve z daňových poplatníků ve vedlejší místnosti. Nevím.

Připomnělo mi to jednu příhodu, která souvisí s mou extra ordinární schopností komunikovat s úřady.

Je to už dávno, co mi umřela babička. Když si pánbůh poklepal na hodinky a řekl *Tak Mařenko, už je čas*, bylo babičce víc, než kdy bude mě nebo vám, tedy pokud se nějak zásadně nepohne s klonováním orgánů, a snad proto pak dodal: *Já na tebe, Mařenko, zapomněl jako na smrt*. Zkrátka babička se dožila věku, ve kterém adjektivum *požehnaný* ztrácí svůj původní lesk a stává se z něj tak trochu archaismus.

Po babičce mi zbyl byt. V tom bytě byl elektroměr a ten elektroměr bylo třeba odhlásit. Abych pravdu řekl, dostal jsem se k tomu až dlouho po babiččině smrti, až po letech, kdy se naopak plechová urnička, která nám po babičce zbyla, začala živě zajímat o význam výrazu *požehnaný věk*, protože to bylo něco, co se jí bezprostředně týkalo.

Inu vstoupil jsem zas do jiné budovy, která pro změnu vypadala jako továrna na roboty. Slečna na přepážce byl moc hezký kus, tedy v technickém slova smyslu, servo motorky byly sotva slyšet a pohyby byly skoro plynulé. Ačkoliv jsem byl vybaven doklady o vlastnictví bytu, což dle mé logiky mělo stačit, přes to mě 3PO zaskočil požadavkem na doklad o babiččině úmrtí. Ten jsem neměl. 3PO prohledal databázi možných postupů a doporučil mi napsat na místě čestné prohlášení.

Tak jsem ho sepsal. Znělo to asi takhle:

Já, Engeor, prohlašuji na svou čest, že moje babička umřela. Stalo se to už moc dávno, odhadem tak v šestadevadesátém, možná sedmadevadesátém, no nejpozději v osmadevadesátém, ale rozhodně ne později. Byla už stará. Byt je stejně od čtyřidevadesátého můj, takže co a já teď chci přehlásit elektroměr. Mám na to právo! Na mou duši! Engeor.

Hádám, že mám docela kliku, když si 3CPO tento literární skvost nepřečetl. Jinak si nedovedu vyložit, že ho jenom tak založil a elektroměr na jeho základě přehlásil. No a ten dokument tam teď leží a archiváři si tam o mě vypráví legendy. *Jo, jo, to bylo tenkrát, když tady byl Engeor... ten vám uměl napsat čestné prohlášení...*